

Grafit a vakvezető kutya blogja 13. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasók!

Összeszoktatásunk utolsó állomásához érkeztünk. A kiképzőt már csak hetente kétszer látjuk, lejön, hogy gyakoroljunk a vizsgára, ami már nagyon közel van. Ekkor már úgy éltünk mi hárman a gazdival mint egy család. 🐶👨👩👧

Volt olyan, hogy Bogit vitte magával, máskor meg engem, addig a másikunk otthon maradt. Egyik alkalommal autóval elvitték valahová, Bogival ketten maradtunk otthon. No ahogy jöttem-mentem a lakásban, észleltem ám, hogy az asztalon kinn maradt egy jó nagy darab sajt. Mondom Boginak, hogy te nézd már milyen rendes, ezt itt hagyta nekünk, hogy ne legyünk éhesek. 🍞 Mondja, hogy áh, ne gondold, sokkal inkább csak a trehányságából fakadóan kinn felejtette. Mondom, hogy áh ne légy már megint olyan rosszindulatú, tuti, hogy nekünk szánta, biztos, hogy ez a miénk. Nagyon jó illata volt.

Azt már én tudtam, hogy az oktatónál szigorúan tilos felnyúlni az asztalra, de hát ez új hely, új szabályok, ki tudja, hogy itt mit lehet, mit nem. 🐶 Bogi csak mondja nekem, hogy hagyd mert nagy cirkuszt fog csinálni! Mondom neki, hogy te Bogi fogadjunk, hogy nem mered levenni az asztalról a sajtot. Mondja nekem, hogy Mi az, hogy nem meri, de ő egy fegyelmezett kutya, s én is itt vagyok egy labdahajításnyira a vizsgától, s nem tudom, hogy a gazdák asztalára tilos nyúlni, fiatal vagyok, szemtelen, s egyáltalán! Jó mondtam neki, akkor te menj be a helyünkre, feküdj le, nem láttál semmit, nem hallottál semmit, öreg vagy már, siket mint a nagymama, a többit bízd rám.

El is vonult nagy dérrrel-durral. Én meg levettem a sajtot, s elkezdtem csemegézni. Nagyon finom volt! Egyszer hallom ám, hogy valaki oson kifele. No kérdelem tőle, hogy hagyjak neked is? Akkor már a nyála is csorgott. Tudtam, hogy megvan, a szövetségeseimmé tettem!

Finom? – Kérdezte tőlem nagy ártatlanul. Nondom, hát nem is tudom, lehet, hogy a te öreg fogaid már nem bírják elrágni... 😊

Micsoda! Kiáltja, s már el is ragadta tőlem a ráeső részt! Arra gondoltunk, hogy ha már megettük a sajtját, hát tegyük is érte.

Kitaláltuk, hogy mivel annyira trehány mindig, majd mi segítünk neki, s mire hazaér csodálatos rendet varázsolunk a lakásban. Kezdtük azzal, hogy az asztalról letakarítottuk a morzsát, egyszerűbb volt úgy nekünk, hogy lehúztuk a terítőt, a szalvétát bevittük az ágyába, hogy kéznél legyen neki, a zsebkendőt több helyre is

leszórtuk, hogy bárhol is jár, csak fel kell vennie egyet a földről, tehát nem kell keresgélnie.

A cipőket elvittük a szekrényéhez, a ruhái is ott vannak, logikus nem, hogy a cipők is ott legyenek? Mondjuk csak félpár, a másikat valahol a fürdőnél hagytuk, de ez így volt a tökéletes. A kukát azt nem bántottuk, Bogi emléke meghátrálásra készítetett bennünket. Nagyon élveztük a takarítást, meg voltunk magunkkal maximálisan elégedve, én úgy gondoltam, hogy még szalámit is fogunk kapni ezért a munkáért. Bogi már szkeptikusabb volt e tekintetben, de hát azt tudtam, hogy Ő mindent pesszimistán lát.

Őszintén örült jót játszottunk, mert együtt kaptunk el egy konyharuhát, s írtó jó volt, hogy Bogi egyik irányba húzta, én meg a másikba. 😊

Visszatértek otthoni emlékeim, mikor gyerekkoromban testvéreimmel húztuk ugyanígy az oktatóm ruháit miután lepakoltuk a szárítókötélről.

No, egyszer csak fordul a kulcs a zárban, jött haza. Belép nagy örömmel, hogy megjött, hogy vagyunk, jól viselkedtünk-e. stb. Mi nagy ártatlanul pislogtunk rá, hogy persze, minden a legnagyobb rendben van. Akkor aztán egy másodperc alatt törte ki a frász, mert az történt, hogy rálépett az asztalterítőre, azt elfelejtettük elvinni biztonságosabb helyre, s nem kellett nagy fantázia hozzá, hogy rájőjön, ha a terítőa földön van, akkor az asztal tartalma is. 🤦

Volt ám nagy cirkusz! Teljesen kiborult, hogy hogy képzeljük mi ezt, micsoda felfordulást csináltunk, szaladgált föl-alá, s hol a zsepire lépett rá, hol meg a cipőbe rúgott bele, az ágyon lévő szalvétáról már nem is beszélve, hallgathattuk a litániát arról, hogy hogy lehet az, hogy mikor egyedül tartózkodtunk itthon, akkor tudtunk viselkedni normálisan, s elvárja tőlünk, hogy amennyiben ismét ketten maradnánk itthon a jövőben, ne úgy nézzen ki a lakás mire hazatér mint egy csatatér, s egyáltalán... Mondta, s csak mondta, aztán még a kiképzőm is felhívta, hogy elújságolja neki, hogy „Ej, de nehéz ez a két kutyás élet!” s a sajtot akkor még csak nem is kereste.

Boginak lett igaza, annyira trehány, hogy simán azt hitte, hogy a hűtőben hagyta. Később mikor valamennyire lenyugodott akart enni egy meleg szendvicset, s akkor már szava sem volt a felháborodástól mikor a sajt papírt a földön találta meg, s rájött arra, hogy hiába keresgéli a hűtőben azt bizony nem ő rakta el a titkos rekeszbe, hanem már a hasunkban van. 😊😊

Egy pozitív hozadéka volt ennek a történetnek az, hogy Bogival még szorosabbra fűztem a kapcsolatomat, cinkosok lettünk. Azt viszont megtanultuk egy életre, hogy

ha még ketten is maradunk legközelebb itthon, semmit nem fogunk segíteni neki, bajlódjon ő a takarítással, ha már itt sem szabad az asztalra nyúlni!

Elköszönök most, legközelebbi szerdai alkalommal elmesélem vizsgázásunk történetét.

Tisztelettel:
Majaligeti Grafit

